

§ 78 e) zák. o přímých daních v čl. XVI. uvedené, mluví o závazcích smluvně převzatých.) V komentáři k zákonu o přímých daních, vydaném Dr. Bušákem a dalšími spisovateli, praví se na straně 901 toto: »Ustanovení § 341 má čeliti zejména přesouvání přímých daní, jež podle úmyslu zákonodárce má nésti ze svého poplatník, to jest osoba podle zákona daní povinná, smluvní cestou na osoby jiné od poplatníka odlišné.« V souzené věci jde o daň důchodovou a rentovou. V hlavě I. o dani důchodové a v hlavě VI. o rentové dani zmiňuje se však zákon o přímých daních také o dědictví (§ 7/2); o neodevzdaných pozůstalostech a o osobách povolaných k dědické posloupnosti, jež nabyly požívání pozůstalosti (§§ 1, odstavec 4 a 24, odstavec 3); o požitcích, které se zakládají na darování, posledním pořízení nebo na koupi důchodu (§ 172 odstavec 2 č. 5). Pojednává tedy zákon o přímých daních nejen o dohodách (smlouvách), nýbrž i o posledním pořízení a dědictví. Z toho plyne, že dohodou ve smyslu § 341 tohoto zákona a smlouvou podle prováděcího nařízení k § 341 nelze rozuměti dovětek Karla S. ze dne 21. března 1935, který je pouze jednostranným právním jednáním pro případ smrti. Právní jednání Karla S., založené touto listinou, nespadá proto pod ustanovení § 341 zák. o přímých daních, stanovící právní bezúčinnost přesouvání daní. Rozhodnutí č. 17.246 Sb. n. s. nelze v projednávané věci použiti, poněvadž v případě řešeném oním rozhodnutím šlo o pachtovní smlouvu.

Čís. 17382.

K výkladu § 91 obč. zák.

Pokud jest při posouzení hospodářské mohoucnosti výživou povinného přihlížeti také k naturálním výhodám, spojeným se služebním postavením výživou povinného.

(Rozh. ze dne 15. září 1939, Rv I 724/39.)

Žalobkyně se domáhá na žalovaném, aby jí platil výživné v částce 350 Kč měsíčně tvrdíc, že žalovaný má se všemi požitky a naturaliemi asi 1000 K měsíčně a mimo to ještě zdarma jízdenku na dráhu, režijní uhlí skoro zdarma, jakož i že dostává služební oděv. Prv ý s o u d vyhověl žalobě co do částky 220 K měsíčně. O d v o l a c í s o u d snížil stanovené výživné na částky 160 K měsíčně.

N e j v y š š í s o u d uznal žalovaného povinným platiti žalobkyni částku 190 K měsíčně.

D ů v o d y:

Nelze souhlasiti s názorem odvolacího soudu, že naturální výhody služební oděvu, pobíraného téměř zdarma, a 50 q uhlí ročně za režijní cenu 14 K 60 h za 1 q nemají pro žalovaného nijakou hospodářskou

výhodu. Okolnosti k podpoře tohoto názoru odvolacím soudem uváděné, že se služebním oděvem, určeným jen pro výkon služby, žalovaný nemůže disponovati, takže se oděv nedá oceniti, a že není prokázáno, že by žalovaný spálil celých 50 q uhlí ve své domácnosti a tím ušetřil částku 500 K ročně prvním soudem předpokládanou, nejsou s to opodstatniti správnost tohoto názoru soudu druhé stolice. Pro celkovou hospodářskou mohoucnost žalovaného a tím i pro jeho platební schopnost mají tyto naturální výhody nesporně určitý význam, poněvadž se jimi u žalovaného proti jiným osobám, výhod takových nepožívajícím, zmenšuje režie vedení vlastní domácnosti, snižují povšechné životní náklady, ježto mu odpadají značné položky na ošacení a otop, jež jiné osoby musí na opatřování těchto nezbytných životních potřeb vynakládati, a tím se přece nutně zvyšuje i celková hospodářská mohoucnost a platební schopnost žalovaného. Nutno proto při posuzování přiměřenosti výživného přihlížeti i k těmto výhodám. Při náležitém zřeteli na tyto výhody jest snížení výživného odvolacím soudem z 220 K na pouhých 160 K měsíčně přílišným. Dovolací soud pokládá proto snížení výživného prisouzeného žalobkyni prvním soudem o 30 K měsíčně, tedy na 190 K měsíčně, za odpovídající majetkovým poměrům žalovaného.

Čís. 17383.

Plenární rozh. č. 7760 Sb. n. s. nepozbylo významu za účinnosti nového vyrovnacího řádu (zák. 64/1931 Sb. z. a n.).

Účinky § 67 vyr. ř. nenastanou, nezaplatil-li dlužník včas nepatrný zlomek vyrovnací splátky jen z početního omylu a omluvitelného nedopatření, aniž počítal též s doručným poplatkem. Totéž platí pro zemědělské vyrovnací řízení (§ 3 vlád. nař. 76/36 Sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 15. září 1939, Rv I 815/39.)

Žalobci (zemědělci) se domáhají žalobou podle § 35 ex. ř. nepřipustnosti exekuce povolené žalovanému k vydobytí celého zbytku pohledávky 1.582 K (§ 67 vyr. ř.) tvrdíce, že podle potvrzeného zemědělského vyrovnání jsou povinni platiti jen splátky na vyrovnací kvotu, které řádně platili, takže nedošlo k obživnutí pohledávky. Proti žalobě namítl žalovaný, že došlo ve smyslu § 67 vyr. ř. k obživnutí celé pohledávky, protože mu žalobci nezaplatili celou první vyrovnací kvotu, zaplativše na ni o 80 h méně, při čemž musil zaplatiti ještě 50 hal. doručného, takže dostal zaplacen o 1 K 30 h méně než činila vyrovnací kvota. **P r v ý s o u d** žalobu zamítl. **O d v o l a c í s o u d** uznal podle žaloby. **D ů v o d y:** Jde jen o to, zda nastalo obživnutí celé dlužné pohledávky podle § 67 vyr. ř. jako následek neúplného zaplacení prvé 5% splátky vyrovnací kvoty. Na prvou splátku bylo ovšem zaplacen o 8denní lhůtě poskytnuté podle § 67 vyr. ř. o 1 K 30 h méně, z čehož